

De Ster

MOEDERS EREN HAAR DOCHTERS

De leden der Zusters-Hulpvereniging boden in de afgelopen maand haar dochters een fijne feestavond aan.

(Zie blz. 184)

15 Juni 1950

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

50e JAARGANG • No. 6

INHOUD:

	Blz.
De vrije wil een goddelijk geschenk, door David O. McKay	163
Christus, de openbaring van God aan de mens, door John P. Lillywhite	168
Het werk des Heren	172
Wie de jeugd heeft, heeft de toekomst, door A. D. Jongkees	175
Door de duisternis, door Hazel K. Todd	176
Wilford Woodruff's eerste zending	180
De Zusters-Hulpvereniging	184
Aankomst en Vertrek	186
Gebeurtenissen in de Zending	189
Vergaderplaatsen in de Nederlandse Zending	191

Redacteur: JOHN P. LILLYWHITE

Assistente: TINE PLAIZIER

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand*

ABONNEMENTSPRIJS: F 1.25 PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 • LAAN VAN POOT 292 • DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHÉ'S IS VERBODEN

DE VRIJE WIL...

een Goddelijk geschenk

door

DAVID O. MCKAY

van het Eerste Presidentschap der Kerk.

*(Onderstaande toespraak werd door President McKay uitgesproken tijdens de
halfjaarlijkse Algemene conferentie der Kerk, gehouden op 6 April 1950.)*

„...Herinnert u, herinnert u, mijn broederen... gij zijt vrij; het is u overgelaten voor uzelfen te handelen; want ziet, God heeft u een kennis gegeven en heeft u vrij gemaakt.”

Deze woorden uit het Boek van Helaman bevatten het onderwerp, waarover ik deze middag wil spreken. Ik bid, dat Hij mij zal inspireren, zodat ik mijn boodschap volgens Zijn wil zal uitdragen.

Naast de gave van het leven zelf is God's grootste geschenk aan de mens het recht, dat leven naar eigen inzicht te besturen. Tot de grootste voorrechten en tevens de grootste plichten van de leden van de Kerk, een voorrecht en plicht, die dringend de aandacht vraagt van alle vrijheidlievende mensen, is de instandhouding van de persoonlijke vrijheid. Een vrije keuze moet meer op prijs worden gesteld dan alle aardse schatten. Zij is de mens aangeboren. Of men nu geboren is in schrijnende armoede of bedolven onder ge-

erfde rijkdommen — alle mensen bezitten deze kostbaarste van alle schatten des levens: de vrije wil, 's mensen ingeboren en onvervreemdbaar recht.

De vrije wil drijft de ziel aan zich te ontwikkelen. Het ligt in de bedoeling van de Heer de mens aan Hem gelijk te doen worden. Teneinde dit te kunnen bereiken moest de Schepper in de eerste plaats de mens vrij maken. Persoonlijke vrijheid is het voorname bestanddeel van de menselijke waardigheid en het menselijk geluk.

De dichter vertolkt de waarde van dit beginsel als volgt:

Weet dan, dat elke ziel is vrij
Zijn weg te kiezen, waar 't ook zij.
Ten hemel dwingt de Heer ons niet,
Daar Hij een vrije wil ons liet.

Vrijheid en rede maakt de man,
Ontneemt hem die, wat is hij dan?
Hij wordt als 't dier en denkt dus
[niet
Aan hetgeen de hel of de hemel biedt.

De vrije wil brengt evenwel verantwoordelijkheden mede. Indien de mens gestraft zal worden voor het door hem bedreven kwaad en beloond voor goede daden, eist de rechtvaardigheid, dat hem de macht gegeven wordt onafhankelijk te handelen. Een kennis van goed en kwaad is noodzakelijk voor de mens, wil hij op aarde vooruitgang maken. Indien hij gedwongen was altijd het goede te doen of wanneer hij hulpeloos stond tegenover de verlokking der zonde, dan zou hij noch een zegen voor het eerste kunnen ontvangen, noch een bestraffing voor het laatste.

De Profeet Lehi zegt:

„De Here God gaf het aan de mens, dat hij voor zichzelf zou handelen; daarom zou de mens niet voor zichzelf kunnen handelen, tenzij hij door het een of ander verlost wordt...

„Daarom zijn de mensen vrij naar het vlees; en alle dingen, welke tot nut van de mensen zijn, zijn hun gegeven. En zij zijn vrij om te kiezen, hetzij vrijheid en het eeuwige leven door de grote Middelaar aller mensen, of om te kiezen gevangenschap en dood, volgens de kracht van Satan; want hij zoekt alle mensen in ellende te storten, gelijk hij is.”

II Nephi 2 : 16-27.

Nog meerdere punten over dit onderwerp in II Nephi wil ik onder Uw aandacht brengen.

Aldus zien wij, dat de verantwoordelijkheid van de mens groter wordt naar mate hij zijn vrije wil gebruikt. Handelingen, welke in overeenstemming zijn met de goddelijke wet en de wetten der natuur, geven geluk en daden, die in strijd zijn met de goddelijke waarheid, het tegendeel. De mens is niet alleen verantwoordelijk voor iedere handeling, doch voor elke gedachte en ieder ijdel woord.

De Zaligmaker zeide:

„...van elk ijdel woord hetwelk de menschen zullen gesproken hebben, zullen zij rekenschap geven in den dag des oordeels.”

Matt. 12 : 36.

Als jongen twijfelde ik aan die waarheid, toen ik haar het eerst hoorde formuleren door mijn vader. Ik herinner mij, dat ik tegen mezelf zeide: „Zelfs de Here weet niet wat ik nu denk.” Daarom was ik erg verbaasd, toen ik later als student las over de invloed van gedachten en handelingen op het karakter van de mens. Ik geef deze geschiedenis speciaal voor de jonge mensen onder ons:

Wij weven ons eigen lot.

„Wij weven ons eigen lot, hetzij ten goede of ten kwade, en het kan nimmermeer te niet worden gedaan. Zelfs het kleinste stukje deugd of lelijkheid laat een teken achter. De dronken Rip van Winkle uit Jefferson's toneelstuk verontschuldigde zich voor iedere nieuwe uitspatting door te zeggen: „Dat telt deze keer niet mee.” Hij mag het dan niet tellen en een genadige hemel mag het eveneens over het hoofd zien, doch tellen doet het in ieder geval. In zijn zenuwgestel en spieden wordt het geteld. Daar worden alle uitspattingen geteld en opgegaard om eenmaal tegen hem gebruikt te worden, wanneer de volgende verzoeking zich voordoet. Niets van alles wat wij doen wordt, wetenschappelijk gesproken, volkomen uitgewist. Natuurlijk heeft dit zowel zijn goede als kwade zijde. Terwijl wij dronkaards worden door vele afzonderlijke glazen alcohol,

kunnen wij op zedelijk gebied heiligen en op praktische en wetenschappelijke gebieden autoriteiten en experts worden door vele op zichzelf staande handelingen en vele werkuren. Laat geen jongeman of jonge vrouw zich ongerust maken over zijn opleiding, welke richting deze ook mag nemen. Als hij ieder uur van de dag goed besteed aan nuttig werken, kan hij het resultaat veilig aan zichzelf overlaten. Hij kan er met grote zekerheid op rekenen, dat hij op een morgen zal ontwaken als een der bewaarde en intelligente persoonlijkheden van zijn generatie, welk gebied hij ook gekozen mag hebben als arbeidsveld. Door alle bijzonderheden van zijn taak heeft de macht om een oordeel te vellen op dat bijzondere gebied zich ongemerkt in hem genesteld als een bezit, dat nimmer vervaagen zal. Jonge mensen moeten zich reeds vroeg bewust worden van deze waarheid. Het veronachtzamen van deze waarheid heeft meer jonge mensen, die aan het begin stonden van een veelbelovende carrière, ontmoedigd en traag gemaakt dan alle andere oorzaken bij elkaar genomen."

Een tweede verantwoordelijkheid, die in nauw verband staat met en zelfs onverbreekelijk samen gaat met de uitoefening der vrije wil, waarop meestentijds te weinig nadruk wordt gelegd, is de invloed, die uitgaat, niet alleen van de handelingen van de mens, doch eveneens van zijn gedachten. De mens straalt zijn persoonlijkheid uit en die uitstraling beïnvloedt in meerdere of mindere mate een ieder, die binnen die straling komt.

Van de macht van deze persoonlijke invloed schrijft William George Jordan:

„In de handen van een ieder rust een wonderbare macht ten goede of ten kwade — de stille, onbewuste, ongeziene invloed, die van zijn leven uitgaat. Dit is eenvoudig de voortdurende uitstraling van wat de mens werkelijk is, niet wat hij voorgeeft te zijn. Door zijn levenswijze straalt ieder mens sympathie, smart, ziekte, cynisme, geluk, hoop of talloze andere eigenschappen uit. Het leven is een voortdurend uitstralen en absorberen. Te bestaan betekent uitstralen en ontvangen van uitstralingen.

„De mens kan geen ogenblik ontkomen aan deze uitstraling van zijn karakter, dit voortdurend ondermijnen of sterken van anderen. Hij kan niet aan de verantwoordelijkheid ontkomen door te verklaren, dat het een onbewuste uitstraling is. Hij kan de eigenschappen kiezen, die hij wil uitstralen. Hij kan zich zachtheid, kalmte, vertrouwen, mildheid, waarheid, rechtvaardigheid, trouw, edelheid eigen maken — ze tot een belangrijk onderdeel van zijn karakter opbouwen — en daardoor zal hij voortdurend de wereld beïnvloeden."

Vrijheid om te kiezen en de verantwoordelijkheid, die daarmee gepaard gaat, vormen de fundamentele aspecten van de leringen van Jezus. Gedurende Zijn zending legde Hij nadruk op de waarde van de persoonlijke mens en Hij bracht tot uiting, wat nu in een moderne openbaring bekend is als God's werk en heerlijkheid, n.l. „de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de

mens tot stand te brengen”. Slechts door de goddelijke gave van vrijheid der ziel is een dergelijke vooruitgang mogelijk.

Aan de andere kant gaat dwang van Lucifer uit. Zelfs in het voorbestaan van de mens trachtte Satan macht te verkrijgen, ten einde het mensdom aan zijn wil te onderwerpen door het voor te stellen als zou de vrije wil niet doeltreffend zijn. Als zijn plan was aangenomen zou de mens niet meer geweest zijn dan een marionet in de handen van een dictator en zou het doel, waarvoor hij op aarde werd geplaatst, verijdeld zijn. Daarom werd Satan's voorstel verworpen en het beginsel van de vrije wil aangenomen.

Dwang regeert momenteel de wereld. De persoonlijke vrijheid wordt bedreigd door internationale naijver, rassenhaat en valse politieke idealen. Een onverstandig beleid, waartoe te vaak wordt aangezet door politici, die op eigen voordeel uit zijn, beknot 's mensen recht om zijn vrije wil te gebruiken, berooft hem van zijn rechtmatige rechten en verlaagt hem tot een rader in de regeringsmachine, die in dictatorschap zal ontaarden.

Het beginsel van de vrije wil en het recht van een ieder om niet alleen vrij en onafhankelijk te denken, doch eveneens te handelen binnen zekere grenzen, die ieder ander hetzelfde recht toekennen, wordt soms zelfs geweld aangedaan door kerken, die beweren de leringen van Jezus Christus te onderwijzen. De houding van een zekere organisatie ten opzichte van dit beginsel van de vrije wil, laat goed uitkomen in hoeverre haar leerstellingen

die van Christus of van Satan benaderen. Ik las bijvoorbeeld kortgeleden een verklaring van een leidende geestelijke, die voor zijn kerk het goddelijke recht op-eiste iedere andere kerk te verbieden haar leer te verkondigen... En „indien godsdienstige minderheden inderdaad bestaan, zullen zij slechts mogen bestaan, zonder de gelegenheid te krijgen hun leerstellingen te verspreiden”.

Hij, die aldus een van God's grootste gaven aan de mens, met voeten treedt, die een ander het recht ontnemt te denken en te aanbidden, zoals hem dat goeddunkt, bevordert het kwade er maakt zijn eigen kerk, in zoverre hij deze vertegenwoordigt, tot verspreidster van het kwade.

Vergelijk deze onchristelijke verklaring met die van de Profeet Joseph Smith:

„Wij eisen het recht de Almachtige God te dienen volgens de ingeving van ons geweten en kennen alle mensen hetzelfde recht toe: laat hen aanbidden hoe, waar of wat zij ook willen.”

Het elfde Artikel des Geloofs,

In een van de voornaamste openbaringen omtrent regeringsbeleid lezen wij het volgende:

„Dat de rechten van het Priesterschap onafscheidelijk verbonden zijn aan de machten des hemels, en dat de machten des hemels niet bestuurd, noch aangewend kunnen worden dan alleen volgens de beginselen van gerechtigheid.

„Dat zij op ons kunnen bevestigd worden, is waar; maar wanneer wij ondernemen onze zonden te bedekken, of onzen hoogmoed of ijdele eerzucht te bevredigen, of bestuur, of heerschappij, of dwang op de zielen der menschenkinderen in eenige mate van ongerechtigheid uit te oefenen, ziet, de hemelen onttrekken zich; de Geest des Heeren wordt bedroefd; en als deze onttrokken is, vaarwel zij

dan het Priesterschap of gezag van dien man.

„Geene macht of invloed kan of zou krachtens het Priesterschap worden gehandhaafd, dan alleen door overreding, door lankmoedigheid, door zachtmoedigheid, ootmoedigheid, en door ongeveinsde liefde;

„Door vriendelijkheid en zuivere kennis, welke de ziel, zonder huichelarij en bedrog, grootelijks zal ontwikkelen,

„Van tijd tot tijd bestraffende met scherpe woorden, wanneer door den Heiligen Geest daartoe gedreven, en daarna een vermeerdering van liefde tonende jegens hem dien gij gestraft hebt, opdat hij u niet als zijnen vijand achte;

„Opdat hij moge weten, dat uw getrouwheid sterker is dan de banden des doods;

„Laat uw ingewanden vol liefde jegens alle menschen en jegens het huisgezin des geloofs zijn, en laat deugd uwe gedachten onophoudelijk versieren, dan zal uw vertrouwen in de tegenwoordigheid Gods sterk wassen, en de leer van het Priesterschap zal op uw ziel nederdalen als de dauw des hemels.

„De Heilige Geest zal uw voortdurende metgezel zijn, en uw schepter een onveranderlijke schepter van gerechtigheid en waarheid, en uw heerschappij zal een eeuwige heerschappij zijn, en zonder dwangmiddelen zal dezelve tot u toevloeien voor immer en altoos.”

L. & V., afd. 121 : 36-37; 41-46.

Geen groter verantwoordelijkheid rust er op de leden van de Kerk dan de persoonlijke vrijheid te beschermen. In deze tijden van onzekerheid en onrust is de grootste verantwoordelijkheid en de voornaamste plicht van iedere vrijheidlievende mens de persoonlijke vrijheid in stand te houden, zijn verwantschap tot de Godheid uit te dragen en te verklaren hoe belangrijk het is de beginselen van het Evangelie van Jezus Christus te gehoorzamen — alleen op deze wijze zal het mensdom vrede en geluk beschoren zijn:

„...Indien gij in Mijn woord volhardt, zijt gij inderdaad Mijn discipelen;

„En gij zult de waarheid kennen en de waarheid zal u vrij maken.”

Joh. 8 : 31-32.

Ik bid God onze geest te verlichten, zodat wij onze verantwoordelijkheid zullen beseffen, en wij de waarheid kunnen verkondigen en in de gehele wereld de vrijheid handhaven, in de naam van Jezus Christus, Amen.

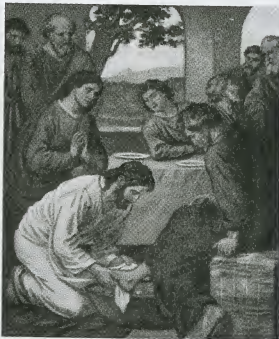
Hebt U in ons vorig nummer de „Geschiedenis in beeld” gemist?

De laatste aflevering van „De geschiedenis van onze Zendingen” verscheen in het April-nummer. Wij hopen, dat U genoten hebt van de tekeningen en Uw kennis omtrent het zendingswerk der Kerk is verrijkt. Wij zijn echter nog lang niet aan het einde van onze mogelijkheden. Deze maand begint een nieuw vervolgverhaal, dat speciaal verteld en getekend werd voor de jeugd. In dit verhaal wordt verteld hoe het Wilford Woodruff, die president en tevens de grootste zendingsleider van de Kerk was, op zijn eerste zending verging. Vele malen verkeerde hij in gevaar, doch immer was er Eén, Die hem uit alle gevaar redde.

Deze geschiedenis, naverteld uit het dagboek van President Woodruff, werd overgenomen uit het prachtige tijdschrift van het Jeugdwerk der Kerk „The Children's Friend”. Ook de „Geschiedenis der Kerk in beeld”, „De Presidenten van de Kerk” en „De Geschiedenis van onze Zendingen” werden overgenomen uit dat tijdschrift.

Christus, de openbaring van God aan de mens

door John P. Lillywhite, President van de Nederlandse Zending.

„Dit heeft Jezus gesproken, en Hij hief Zijne oogen op naar den hemel, en zeide: Vader, de ure is gekomen, verheerlijk Uwten Zoon, opdat ook Uw Zoon U verheerlijke, „gelijkerwijs Gij Hem macht gegeven hebt over alle vleesch, opdat al wat Gij Hem gegeven hebt, Hij hun het eeuwige leven geve. „En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den eenigen waarachtigen God, en Jezus Christus, dien Gij gezonden hebt.

„Ik heb U verheerlijkt op aarde, Ik heb voleindigd het werk, dat Gij Mij gegeven hebt om te doen;

„en nu verheerlijk Mij, Gij Vader, bij Uzelven, met de heerlijkheid, die Ik bij U had eer de wereld was.

„Ik heb Uwten naam geopenbaard den menschen, die Gij Mij uit de wereld gegeven hebt. Zij waren Uwe, en Gij hebt Mij dezelve gegeven, en zij hebben Uw woord bewaard.

„Nu hebben zij bekend, dat alles wat Gij Mij gegeven hebt, van U is;

„want de woorden, die Gij Mij gegeven hebt, heb Ik hun gegeven, en zij hebben ze ontvangen, en zij hebben waarlijk bekend, dat Ik van U uitgegaan ben, en hebben geloofd dat Gij Mij gezonden hebt.”

Joh. 17 : 1-8.

Als wij het leven en de arbeid van Jezus van Nazareth bestuderen, staan wij verbaasd over de heerlijke veelzijdigheid van hetgeen Hij tot stand bracht.

Wij zien dan ook, dat Hij Zijn werk volbracht, niet alleen voor degenen, die in Zijn dagen leefden, doch voor allen, zowel voor ons, die nu op aarde leven als voor hen, die nog zullen komen. Wat Hij deed was van het allergrootste belang.

Wel de voornaamste bedoeling van des Heilands geboorte in Palestina, nu meer dan negentienhonderd jaren geleden, was ons het ware karakter van God te onthullen. Het Evangelie van Johannes getuigt, dat de Meester zich wel terdege bewust was van dit deel van Zijn boodschap. Sommigen Zijner volgelingen hadden Hem gevraagd hun de Vader te tonen, waarop Jezus antwoordde:

„Indien gijlieden Mij gekend hadt, zoo zoudt gij ook Mijnen Vader gekend hebben; en van nu kent gij Hem en hebt Hem gezien.

„Filippus zeide tot Hem: Heere toon ons den Vader, en het is ons genoeg.

„Jezus zeide tot hem: Ben Ik zoo langen tijd met ulieden, en hebt gij Mij niet gekend, Filippus? Die Mij gezien heeft, die heeft de Vader gezien; en hoe zegt gij: Toon ons den Vader?”

Joh. 14 : 7-9.

De Apostel Paulus brengt een dergelijke gedachte onder woorden in zijn brief aan de Hebreëen:

„God... heeft in deze laatste dagen tot ons gesproken door den Zoon, „welken Hij gesteld heeft tot een erfgenaam van alles, door welken Hij ook de wereld gemaakt heeft.

„Dewelke alzoo hij is het afschijnsel zijner heerlijkheid, en het uitgedrukte beeld zijner zelfstandigheid, en alle dingen draagt door het woord zijner kracht, nadat hij de reinigmaking onzer zonden door zichzelf teweeggebracht heeft, is gezeten aan de rechterhand der majesteit in de hoogste hemelen.”

Hebr. 1 : 1-3.

Christus openbaarde de liefde Gods voor Zijn kinderen in de gelijkenis van het verloren schaap, en des Vaders genade en bereidwilligheid om te vergeven in de gelijkenis van de verloren zoon. Zijn grote zorg en belangstelling voor de mens blijkt uit al Zijn leringen.

Bovendien verschaft de Zaligmaker in de kracht van Zijn eigen leven, in Zijn macht om te zegenen, te genezen, te troosten, in Zijn gave om lief te hebben en te vergeven, in Zijn tederheid voor en medeleven met Zijn medemens en door het doel, hetwelk Hij Zijn gehele leven zonder aarzelen nastreefde, ons de gelegenheid een belangrijke en grondige kennis van het karakter van onze Hemelse Vader te verkrij-

gen. Naar de mate wij Christus beter leren kennen en ons vertrouwd maken met de grote overtuigingen en de voortreffelijke eigenschappen ontwikkelen, welke Hij in zo grote mate bezat, in dezelfde mate zullen wij ook onze Hemelse Vader beter leren kennen.

In Zijn wijze van onderrichten en door Zijn voorbeeldige levenswijze was Jezus veel meer dan een voortreffelijk mens, want Hij gaf de wereld een boodschap, die Hem tot de grootste geestelijke leider van het mensdom stempelde. De kern van Zijn boodschap had betrekking op het stoffelijke en geestelijke leven van de mens. Hij kwam om ons uit het duister — uit angst, zorg, wanhoop, zelfzucht, bedriegerij en zonde te leiden naar het licht. Hij kwam tot ons om ons de beginselen van waar leven te leren, de beginselen, die geluk, vreugde en eeuwig leven betekenen.

Jezus' gehele leven vindt zijn uitdrukking in de eerste twee geboden en de zaligsprekingen, ongetwijfeld bij U welbekend, en de volgende teksten, die daarmee in nauw verband staan.

„Maar de meeste van u zal uw dieenaar zijn.

„En wie zichzelf verhoogt zal, die zal vernederd worden; en wie zichzelf zal vernederen, die zal verhoogd worden.”

Maat 23 : 11-13.

„En Hij zeide tot hen: De koningen der volken heerschen over hen; en die macht over hen hebben, worden weldadige heeren genaamd;

„Doch gij niet alzoo; maar de meeste onder u, die zij gelijk de minste, en die voorganger is, als een die dient. „Want wie is meerder, die aanzit, of die dient? Is het niet die aanzit? Maar Ik ben in het midden van u, als een die dient.”

Lucas 22 : 25-28.

„Want zoo wie zijn leven zal willen behouden, die zal hetzelfde verliezen; maar zoo wie zijn leven verliezen zal om Mijnentwil, die zal hetzelfde vinden.”

Matt. 16 : 25.

Als wij deze morele en godsdienstige beginselen, eigenschappen van de eeuwige Vader, tot uiting gebracht in het leven van Zijn Zoon, kennen, bezitten wij ook meerdere kennis omtrent God.

In zijn verschillende uitingen als de openbaring van God, de meestelijke leraar van mensen in woord en beeld en de morele leider, is Jezus van Nazareth voor ons de belichaming van een groot ideaal — een toonbeeld van een juiste levenswijze, die waard is nagestreefd en gevolgd te worden. Zijn leven en leringen zijn èèn. Gevoegd bij Zijn grote persoonlijkheid inspireren zij ons te zoeken naar een hoger geestelijk en stoffelijk leven. Christus is onze gids. Hij geeft ons een volkomener kennis van God.

Iedere intelligente man of vrouw, die bekend is met Jezus' manier van onderrichten, herkent in Hem een kunstenaar van de eerste rang. Ernstig denkende mensen in de gehele wereld erkennen Zijn beginselen als de enige, juiste levenswijze. Dat doen wij ook. Voor de Heiligen der Laatste Dagen is Hij echter veel meer dan een grote leraar en een morele leider: Hij is de Zoon van God, de Zaligmaker der wereld, het middel, waardoor wij tot God kunnen komen en het eeuwige leven verkrijgen. Laten wij de verschillende aspecten van Zijn reddend werk eens in beschouwing nemen.

Jezus, de Schepper van een sterfelijik leven.

Christus ving Zijn zending in ons belang niet eerst aan bij Zijn geboorte in Palestina. Hij leefde vóór Hij in het vlees werd geboren. Hij behoort tot die grote groep eeuwige intelligenties, waartoe God en ook wij behoren. In dat voorbestaan bekleedde Jezus een enige positie. Hij was „gelijk aan God” (Zie Abr. 3 : 24-28).

Hij was de eerstgeborene in de geest van al Gods kinderen. Wij kenden Hem als onze oudste broeder. Zo edel was Zijn karakter, zo groot Zijn intelligentie, dat Hij gekozen werd om ons, Zijn broeders, te helpen het eeuwige leven te bekomen en ons te helpen God te leren kennen.

„En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den eenigen, waarachtigen God, en Jezus Christus, Dien Gij gezondend hebt.”
Joh. 17 : 3.

Wij geloven, dat Jezus Zijn werk in ons belang aanving door de aarde voor ons gereed te maken. Deze schepping wordt duidelijk omschreven in Leer & Verbonden:

„Daarom, in den beginne was het Woord, want Hij was het Woord, zelf de Boodschapper der zaligheid... „Het Licht en de Verlosser der wereld; de Geest der waarheid, die in de wereld kwam, omdat de wereld door Hem gemaakt was, en in Hem was het leven en het licht der mensen.

„De werelden en de mensen werden door Hem gemaakt: alle dingen werden voor Hem en door Hem en van Hem gemaakt.”

L. & V., afd. 93 : 8-10.

Wij, die de aarde zouden gaan bewonen, aanvaardden Zijn lei-

derschap. Wij keurden het plan van de Godheid goed, hetwelk voorzag in de behoeften van ons aardse leven. Wij verheugden ons in de mogelijkheid een sterfelijk lichaam op ons te kunnen nemen, waardoor wij nieuwe ondervindingen zouden kunnen opdoen en ons karakter ontwikkelen.

Christus de Openbaarder.

Toen de sterfelijke mens zijn Schepper zocht, openbaarde Christus hen de wil van God.

Wij kennen de verklaringen van Paulus over de openbaringen van de Zaligmaker. Zie slechts Hand. 17 en 26 en Galatiërs 1. Ook bij de herstelling van de Kerk door Joseph Smith was Jezus Christus de leider, onder toezicht van de Vader. Wij geloven, dat Christus zich ook openbaarde aan de profeten uit het verleden. Sla hiervoor op III Nephi 15 : 4-6.

„Christus de opstanding en het leven.”

Jezus Christus is de grote belofte aan de christenwereld, en door meerdere hedendaagse openbaringen speciaal aan de Heiligen der Laatste Dagen, dat met de dood ons leven niet eindigt, dat ieder onzer onsterfelijk is. Wij geloven, dat wij eeuwig zullen leven als opgestane wezens. De Zaligmaker was de eerste vrucht dergenen, die ontslapen waren” (I Cor. 15 : 20). De eer-

ste, Die een vergeestelijkt, tastbaar lichaam ontving, een lichaam, dat het Zijne bleef en Hem de macht gaf een volheid van vreugde te ontvangen (zie Lukas 24 en L. & V., afd 93 : 33-34). Dezelfde belofte geldt voor alle mensen (zie Alma 11 : 43-44).

De mens weet niet op welke wijze de opstanding tot stand zal komen, hoe het mogelijk zal zijn de bestanddelen van het menselijk lichaam wederom bijeen te voegen, nadat deze reeds lang weder tot moeder aarde zijn teruggekeerd. Wij aanvaardden deze belofte in geloof, beseffend dat het waarschijnlijk niet opmerkelijker is dan de schepping van het leven zelf. Wat ook het proces is, wij kunnen er zeker van zijn, dat het geen kinderspel is, dat de opstanding zonder enige twijfel het gevolg is van Gods wijsheid en liefde en van de opofferende en grootse arbeid van Zijn Zoon Jezus Christus.

Het was niet voldoende, dat Jezus ons het karakter van God onthulde, ons leerde hoe te leven, dat Hij door de eeuwen heen Zijn wil bekend maakte aan de mens en ons sterfelijke, evenals het onsterfelijke leven als opgestane wezens teweeg bracht. Hij kwam eveneens om ons van de zonde te verlossen en ons leven op hoger peil te brengen.

Ja, Hij zeide: „Ik kwam opdat gij het levende mocht hebben, het overvloedige leven!”

Veel mensen bezitten veel kennis, doch het ontbreekt hun aan wijsheid.

Wijsheid van Democritus.

HET WERK DES HEREN

„En nu, voorwaar zegt de Heere, opdat deze dingen onder u, o inwoners der aarde, mogen bekend worden, heb Ik Mijnen engel voortgezonden, vliegende door het midden des hemels, hebbende het eeuwige Evangelie, en hij is aan sommigen verschenen, en heeft het aan den mensch overgedragen... En dit Evangelie zal aan elke natie, geslacht, taal en volk gepredikt worden.”

L. & V., afd. 135 : 36 - 37.

Velen hebben zich afgevraagd hoe deze belofte des Heren vervuld zou kunnen worden, daar er heden in de wereld nog velen zijn, die nimmer het Evangelie hebben gehoord, hoe uitgebreid ons zendingssysteem ook is. Wanneer zullen ook die velen de boodschap horen en de gelegenheid krijgen de waarheid aan te nemen? Waarom werden zij tot nu toe nog niet in de gelegenheid gesteld?

Een van de landen in Europa, die momenteel geen georganiseerde Zending van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen hebben, is Spanje. Dit land was het, dat de weg opende naar de Nieuwe Wereld, dat de reizen van Columbus financierde — reizen, die bijna tweeduizend jaar tevoren voorspeld waren door Nephi, toen hij schreef:

„En ik zag eenen man onder de heidenen, die gescheiden was van het zaad mijner broeders door de vele wateren; en ik zag den Geest Gods, die op den man nederdaalde; en hij ging voort op de vele wateren tot het zaad mijner broeders, hetwelk in het beloofde land was.”

I Nephi 13 : 12.

Het is ondenkbaar dat God niet zou denken aan de oprechten van

hart, die nu in Spanje wonen. Een gebeurtenis, die ons hier in Engeland beschreven werd door de Oud. Marsh en Wilkes, die kortgeleden van hun zending in Argentinië terugkeerden, getuigt wel van het feit, dat God de Zijnen niet vergeet. Hoewel wij Zijn werkwijze om tot bepaalde doeleinden te geraken niet altijd begripen, vindt Zijn werk gestadige voortgang.

„Ga in Barcelona aan wal en zoek daar een groep onderzoekers,” waren de instructies van Zendingpresident Harold Brown aan de beide ouderlingen, die passage genomen hadden op een naar Europa vertrekkend schip, dat hen naar huis zou brengen. De lijst, welke de president hen overhandigde, bevatte slechts namen. De ouderlingen hadden er geen idee van hoe groot de belangstelling van deze onderzoekers voor het evangelie was. Doch wetende, dat het evangelie net vele uiteenlopende persoonlijkheden opvist, wanneer het neergelaten wordt in de mensenzee, zagen zij met verwachtingsvolle ogen de Spaanse kust opdoemen, toen op een koude Januaridag hun schip de haven van Barcelona binnenvoer.

Zodra zij zich in een hotel geïnstalleerd hadden, begonnen zij nasporingen te doen naar de mensen, wier namen op de lijst voorkwamen. De avond ging snel voorbij, doch hun pogingen bleven zonder succes. De volgende dag was een Zondag, en de ouderlingen zouden het heerlijk vinden, zo dachten zij, nu enige heiligen te ontmoeten of althans iemand, die bekend was met de beginselen van de Kerk. Daarom besloten zij op deze dag hun pogingen onvermoeid voort te zetten. Zij doorkruisten een van de oudste stadsgedeelten van Barcelona en raakten verdwaald in de smalle, bochtige straten. Ten slotte vonden zij in de namiddag een meisje, dat haar broer noemde als degene, naar wie zij zochten. Zij vroeg hen over twee uur terug te komen, want dan zou hij thuis komen voor het middagmaal. Op de bepaalde tijd kwamen zij terug. In de hal wachtte Juan Niubo hen reeds op om hen welkom te heten en te vertellen over de leider van hun groep, Jorge Ventura, die heel blij zou zijn de zendelingen uit Zion te ontmoeten.

Jorge woonde in de middenstandsbuurt. Zodra de deur geopend werd zagen de ouderlingen, dat zij geen introductie behoefden. Zij werden met grote warmte ontvangen. De familie wist wie zij waren en heette hen van harte welkom. Jorge zelf was overgelukkig. Teneinde hun geschiedenis te horen belegden de broeders met de leiders van de onderzoekersgroep een vergadering in hun hotelkamer. Het was evenwel Jorge, die hen de meeste bijzonderheden vertelde.

Ongeveer achttien maanden ge-

Verleden maand bezochten de ouderlingen Howard Marsh en William Wilkes op hun thuisreis van de Argentijnse Zending het hoofdkantoor der Britse Zending te Londen. Daar verhaalden zij de fascinerende geschiedenis hoe het Evangeliezaad geplant werd in Spanje.

Wij lazen dit speciaal voor de „Millennial Star”, het kerkelijk tijdschrift der Britse Zending, geschreven artikel en dachten, dat deze geschiedenis ook U, lezers van de Nederlandse „Ster”, zeker zou interesseren.

leden was gebleken, dat de meeste leden van de groep genoeg hadden van het Catholicisme en op het punt stonden zich bij de Protestanten aan te sluiten. Zij begonnen de leerstellingen van sommige kerken in Barcelona te onderzoeken, n.l. die der Baptististen, der Methodisten en van een secte, de bevrijde broeders genaamd. Zij genoten van de liederen en de Bijbellezingen van deze groepen, doch vonden de leer van rechtvaardiging door geloof moeilijk overeen te brengen met hun eigen opvattingen en het gezichtspunt, verkregen door een ernstige studie van de Schrift. Op een avond hoorden zij van een lekenprediker der bevrijde broeders, dat hij tijdens zijn verblijf in Zwitserland in contact geweest was met een vreemde secte, „Mormonen” genaamd. Deze naam bleef in de geest der groep hangen en ten slotte vroegen zij de consul der Verenigde Staten om adressen van enkele Amerikaanse kerken. Vreemd genoeg werd hun alleen het adres van de Mormoonse Kerk verstrekt.

Zij schreven aan de algemene

autoriteiten in Salt Lake City en ontvingen antwoord van br. Eduardo Balderas, de Spaanse vertaler voor de Kerk. Van die tijd af correspondeerden zij vrij regelmatig en br. Balderas verzorgde hen van studiemateriaal. Zij hielden wekelijks bijeenkomsten om de verschillende geloofsbelijdenissen te bestuderen, doch nu wijdden zij hun aandacht uitsluitend aan het Mormonisme.

Jorge gaf zijn getuigenis en bracht de gevoelens van de groep aldus onder woorden: „Wij hebben onze bijeenkomsten gehouden in een geest van gebed, en wij zijn er van overtuigd, dat de herstelde Kerk van Jezus Christus de ware is en dat Joseph Smith een waar profeet van God is. Hoewel wij de druk gevoelen van de absolute alleenheerschappij der Rooms Katholieke Kerk, hebben wij toch getracht ons getuigenis uit te dragen aan onze vrienden en anderen door tractaten, die wij in de avonduren zelf op de schrijfmachine vermenigvuldigen, te verstrekken en hen uit te nodigen zich bij ons aan te sluiten en onze studieavonden te bezoeken. Dit is het moment,

waarop wij lang hebben gewacht — dit eerste bezoek van de zendingen der Kerk. Wij zijn heel gelukkig, dat u gekomen bent.”

De volgende avond werd een vergadering gehouden in de woning der Ventura's. Hier spraken de ouderlingen tot vijftien geïnteresseerde vrienden over de afval en de herstelling van het Evangelie van Jezus Christus. Het was de eerste keer dat deze onderzoekers onderricht werden door mannen, die het Priesterschap Gods bekleedden, en de Geest des Heren getuigde tot hen. Onze Hemelse Vader zal altijd van de waarheid getuigen tot al Zijn kinderen, in welk land of waar zij zich ook mogen bevinden.

De ouderlingen besloten hun bezoek door onder leiding van de Spaanse bekeerlingen het in de Romeinse tijd gestichte Barcelona te bezichtigen. En zoals de bekeerlingen te Efeze, die schreiden toen Paulus afscheid van hen nam, zo zegden ook deze „broeders“ de eerste boodschappers uit Zion vaarwel, die gekomen waren om „de vrede te brengen“.

Abonné's Attentie!

Het komt de laatste tijd herhaaldelijk voor, dat wij „De Ster“ terugontvangen, omdat onze lezers verhuisd zijn, zonder hun adresverandering aan onze administratie op te geven. Dit is oorzaak dat onze leden „De Ster“ niet ontvangen.

Dringend verzoeken wij U daarom ons tijdig Uw adresverandering op te geven. U kunt daardoor voorkomen, dat U „De Ster“ niet ontvangt en ons extra moet schrijven, terwijl U tevens onze administratie veel moeite bespaart.

Zendt ons ook even een berichtje als U naar het buitenland emigreert. Wij zeggen U bij voorbaat hartelijk dank voor Uw medewerking in deze.

Administratie „De Ster“.

Wie de jeugd heeft, heeft de toekomst!

door Oud. A. D. Jongkees.

*

Deze leuze heeft de laatste jaren in veler oren geklonken en in de harten van velen weerklank gevonden. Zij wordt de mensheid tot een vloek, indien de verwezenlijking er van in verkeerde handen wordt gelegd. Dit behoeft niet met woorden te worden be-
wezen, de ruïnes en de graven in dit deel van de wereld zijn de welsprekende bewijzen van deze stelling.

Als wij daaraan denken, wordt het ons duidelijk, dat degenen, naar wie de jongeren zich richten, over een formidabele macht beschikken, een macht ten goede of ten kwade, al naar gelang het doel, dat de leiders voor ogen staat en de graad van bekwaamheid, waarmede zij dit wapen hanteren. Het gaat dus om de greep op de jeugd en daarmede om de toekomst van de wereld!

Menige hand wordt heden naar haar uitgestrekt, boze en goede. Wie zal haar tot zich trekken? Dit hangt in grote mate af van de geestesgesteldheid van de jeugd zelf. Hoe is deze thans? In het achter ons liggende decennium¹⁾ heeft een storm over de wereld geraasd, die bomen heeft ontworteld en gebouwen tot ruïnes gemaakt. Maar ook in de harten van vele mensen en vooral van de jongeren, die juist op een leeftijd waren, die hen zo ontvankelijk voor indrukken doet zijn, werd veel ontworteld. Hun vertrouwen in de leiding van de volwassenen onder andere. En niet geheel ten onrechte.

Waar het Koninklijk woord gewaagde van een falen van het vorige geslacht en tot de opkomende generatie de aansporing richtte goed te maken wat door hun voorgangers werd verknoeid, daar rijst de vraag: „Tot wie zullen deze jongeren gaan om raad en bijstand?” Ja, tot wie? Deze vraag is in deze tijd van het allergrootste belang. Wie zal in staat zijn hun vertrouwen te herwinnen en niet weder beschaamd te maken? Want op het laatste komt het aan! Nogmaals: WIE? De vraag roept, neen schreeuwt

¹⁾ Is een tijdperk van 10 jaar.

WILFORD WOODRUFF'S EERSTE

Speciaal verteld en getekend voor de jeugd.

WILFORD WOODRUFF werd geboren in 1807. Gedurende de zomer van het jaar 1834 werkte hij zeer hard. Hij maaide, werkte in een steengroeve, fabriceerde stenen, enz. Toen de herfst kwam verlangde hij er naar uit te gaan om het Evangelie te prediken.

I - A

Ik weet, dat het Evangelie waar is en ik wil het aan anderen vertellen. Ik ben echter slechts leraar en een Leraar mag niet uitgaan om het Evangelie te prediken.

Hij ging naar het bos om te bidden...

Ik zal de Here vragen mij de weg te wijzen, zodat ik uit zal kunnen gaan en het Evangelie prediken.

Op weg naar huis ontmoette hij een hogepriester...

De Here heeft mij geopenbaard, dat u het voorrecht zal geschieden een speciale aanstelling te ontvangen om het Evangelie te prediken.

Ik wil gaarne doen wat de Heer mij vraagt.

Edward Partridge ordende hem tot priester.

En gij zult het Evangelie prediken in Arkansas en Tennessee.

ZENDING.

Overgenomen uit:
„Bladzijden uit mijn dagboek”,
door Wilford Woodruff.

Zij komen aan de Harmony-zendingspost, gelegen aan de Osagerivier, waar een Presbyteriaanse predikant het bewind voert . . .

De zendingen volgen deze aanwijzing en gaan langs het pad, dat zich in vele bochten langs de rivier slingert . . .

om antwoord in het huidige tijdsgewricht, in deze wereld van haat en vrees. Ongeveer tweeduizend jaar geleden werd zij reeds beantwoord. Door Petrus.

„Heere, tot Wien zullen wij heengaan?

Gij hebt de woorden des eeuwigen levens.”

Het is Jezus Christus, de Zoon van de levende God, die de jeugd, die het vertrouwen in de ouderen heeft verloren, kan leiden. Hij is het, die de jeugd en de gehele mensheid van het juk, dat de wereld op zich heeft geladen, kan bevrijden. En met Hem diegenen, wie Hij de volmacht schonk in Zijn naam te handelen en te spreken, te spre-

ken de woorden des eeuwigen levens.

Alzo zijn het deze woorden, die ingang moeten vinden in de harten der mensen en in het bijzonder die van de jongeren. Wie zal ze spreken? Gij kent het antwoord.

Neen, niet alleen de leraren en leraressen in de Zondagsscholen en andere organisaties. Allen, die lid zijn van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste dagen, zullen ze spreken! Zo er onder ons niet wel ter tale zijn — en die vindt men overal — laat dezulken dan bedenken, dat men nog op andere — en welsprekender — wijze zich kan uiten dan door woorden!

Door de duisternis

DOOR HAZEL K. TODD

Met pijn in het hart keek Rebecca naar het kleine meisje, dat met haar pop aan het spelen was. Met haar gezonde linkerhand trok het kind aan het dekentje, dat zij rond de pop probeerde te winden. Toen het niet naar haar zin gelukte, nam zij een punt in haar mond en sloeg het zo om het poppekind. Niet eenmaal hief zij de rechterhand op, die levenloos langs haar zij hing, de kleine vingers in elkaar gekronkeld als de pootjes van een vogel.

„Probeer je andere hand te laten helpen,” pleitte Rebecca, doch ook nu had zij geen succes.

„Het gaat niet, Mammie,” antwoordde het kind kalm en liep

de kamer uit, de pop in haar ene arm, terwijl de deken achter haar aan sleepte.

„O, het is hopeloos,” fluisterde Rebecca. Zelfs de gedachte: „Een volgende keer”, welke haar tot

nu toe getroost had, vond geen weerklank. Het was nutteloos zichzelf om de tuin te leiden. Linda's hand was een nutteloos voorwerp geworden. De vinger-tjes, die slechts drie maanden geleden vol leven en beweging waren, konden nu niets meer, een stuk glas had de spieren door-gesneden en het armpje slap en krachteloos gemaakt.

„Heb geduld,” hadden de dokters gezegd. „Heb nog wat geduld. Doorgesneden spieren en zenuwen helen heel langzaam. Misschien dat na verloop van tijd...” Zij had geduld gehad, drie lange maanden had zij geduldig gewacht, iedere morgen ontwakend in de hoop dat misschien vandaag Linda haar handje een beetje zou kunnen bewegen. Doch de dagen kwamen en gingen en iedere avond, als zij bij het bedje knielde, fluisterde zij opnieuw de innige smeekbede: „Oh, Hemelvader, maak het handje van mijn kleine gezond.” Maar het werd niet beter. En voorzover zij kon zien was er geen enkel teken, dat op vooruitgang wees. En nu keek zelfs de dokter ernstig als hij zei: „Heb nog wat geduld.”

Van het venster, waar zij stond, liet zij haar ogen gaan over de tuin, die reeds een herfsttint begon te vertonen. Een paar donkere wolken dreven langs de hemel. Terwijl zij keek kwam er een verstikkend gevoel van heimwee over haar naar haar tehuis en de oude vrienden, die zij zes maanden geleden vaarwel had gezegd. Als haar man niet overgeplaatst was, had dit vreselijke ongeluk misschien nooit plaats gehad. Zij verlangde naar het gevoel van veiligheid en rust, dat

zij gekend had en wenste deze hopeloosheid en pijn af te schudden. Hete tranen deden haar ogen branden. Haastig veegde zij ze weg, want haar buurvrouw, mevr. Werry, kwam op het huis toe, een paar fletse gladiolen in de hand.

Rebecca streek haar schort glad en opende de deur voor mevr. Werry.

„Kom binnen,” noodde zij en trok een stoel bij.

De omvangrijke gestalte van mevrouw Werry zonk zwaar in de stoel neer, terwijl haar hand het zweet uit haar ogen streek.

„Ik zei tegen mijn man, dat ik naar je toe moest om eens te zien hoe je het maakt, arm kind,” begon zij op haar gewone klankloze toon. „Het geeft niet hoe ik mezelf voel, ik heb tenslotte geen kind, dat haar hand bijna niet meer heeft.”

Zij vouwde haar grote handen over de gladiolen in haar schoot en zuchtte diep.

Rebecca vocht tegen de tranen, die opnieuw dreigden. Zij durfde niets te zeggen.

„Ik heb even bij Linda staan kijken,” ging de toonloze stem verder. „Haar arme handje. Zij kan het helemaal niet gebruiken, wel?”

„Neen,” Rebecca staaarde naar buiten. „Helemaal niet.”

„Weet u, ik had een neefje, die op dezelfde manier zijn hand gesneden heeft.”

Neen, neen! Rebecca had het gevoel niet nogmaals de hele geschiedenis aan te kunnen horen, hoe zijn hand nimmer beter geworden was en altijd stijf was gebleven en niet te gebruiken.

„Hebt u die bloemen gekweekt?” vroeg zij.

De vrouw keek neer op de armzalige bloemen. „Ja,” antwoordde zij klankloos. „Ik dacht, dat een paar bloemen je wat zouden opvrolijken. Ik was van plan er meer te plukken, maar mijn rug deed zo'n pijn. Het moet reumatiek zijn.”

„U had niet zoveel moeite moeten doen,” zei Rebecca.

„Het was helemaal geen moeite. Alleen, ik zeg altijd tegen mijn man, waar zijn bloemen eigenlijk goed voor als je zo ellendig bent, dat je niet lang genoeg kunt blijven staan om ze te plukken.”

Rebecca nam de bloemen op en begon ze in een vaas te schikken.

Mevr. Werry veegde opnieuw haar gezicht af. „Wat is het warm. Ik zeg tegen mijn man, dat het even warm is als midden in de zomer. Die warmte ontnemt je alle energie.”

Gedachteloos schikte Rebecca de bloemen in de vaas, terwijl zij door het venster weer naar Linda staarde, die met haar pop in de zandbak speelde. Zij was bezig bloemen te plukken, die over de heining groeiden, en droeg ze naar haar pop. Rebecca keek toe hoe het kind een berg gouden bloemen op het gras stapelde. Toen ging zij zitten en verzamelde ze in haar schort. Nu probeerde zij met één hand de punten van haar schort bijeen te nemen, doch zij gleden steeds weer uit het handje weg. „Hef de andere hand dan toch op, oh, al is het maar een klein beetje,” fluisterde Rebecca zonder woorden. Maar nee, eindelijk had het ene handje kans gezien beide punten vast te grijpen. Linda stond op en trippelde naar haar pop onder de gouden bloemendeken, terwijl zij een eigen wijsje neuriede. Dat

ene handje was evenwel niet sterk genoeg. De schortpunten ontglipten haar en de bloemen tuimelden in het gras. Met grote zorg probeerde het kind met één hand de bloemen te redden.

„Toe, laat je andere handje helpen, lieveling,” smeekte Rebecca.

„Toe, alsjeblijft.” Doch de schort zakte omlaag, de arm bleef roerloos hangen en de bloemen vielen in wijde kring om haar heen.

Rebecca zuchtte vermoeid en werd zich plotseling de effen, eentonige stem van Mevr. Werry weer bewust.

„En dat de boter zo duur is! Het ziet er naar uit, dat wij, arme mensen, spoedig van honger zullen moeten omkomen.”

Rebecca bepaalde haar aandacht weer bij haar bezoeker. „Ja, dat geloof ik ook,” zei zij, omdat zij toch iets moest zeggen.

„Wel, ik moet weg,” zei Mevr. Werry, nogmaals haar gezicht afvegend. „Een mens kan nooit een ogenblikje rustig zitten. Er is altijd zoveel te doen. De jongens geven altijd zoveel drukte.”

Maar zij ging niet onmiddellijk. Zij bleef zitten zuchten en vege. Het duurde een kwartier voor Rebecca haar eindelijk het pad zag aflopen.

„Mijn nieuwe huis,” zei Rebecca halffluid, terwijl de zware stappen van haar bezoeker wegstierven. Mevr. Werry met haar altijd transpirerende gezicht en haar neef, die nooit meer beter geworden was, en haar eigen kleine Linda met één handje. Lusteloos zette zij zich op de leuning van een stoel en staarde zonder gedachten naar buiten,

De wolken waren samen getrokken en vormden een donkere dreiging aan de einder. Haar keel

deed pijn. Plotseling bedekte zij haar gezicht en haar lichaam schudde van de droge, harde snikken.

Na een poosje hoorde zij het vrolijke gefluit van haar man, die op het huis toekwam. De tegenzin, die eerst kortgeleden in haar gegroeid was, stond nu weer op. Hoe was het mogelijk, dat hij zo vrolijk kon zijn? Wat was er om vrolijk over te zijn? Besepte hij niet, dat hun eigen kleintje als een mismaakte met één hand door het leven moest gaan?

Zij hoorde zijn voetstappen steeds nader komen. Opnieuw droogde zij haar tranen aan haar schort en liet zich in de diepe stoel neer, haar rug naar de deur. Nu ging de deur open. „Becky, oh, Becky, waar ben je?” riep zijn vrolijke, jongensachtige stem.

Met een schuld bewust gevoel bleef zij zwijgen. Toen hoorde zij zijn voetstappen zachtjes naar zich toe komen. Dacht hij, dat zij hem niet hoorde komen? Hij had nooit kunnen voorkomen, dat Linda wakker werd als hij door de kamer liep.

Zij voelde zijn sterke handen over haar ogen. „Wie ben ik?” vroeg hij. „Zie je, ik betrapte je terwijl je sliep.”

Vlug duwde zij zijn handen weg. „Alsof ik niet weet wie je bent! En ik zit niet te slapen. Ik heb te veel om over te denken,” zei zij boos. Toen, opkijkend in zijn gezicht boven haar, wilde zij, dat zij de woorden niet gesproken had.

Hij zette zich echter op de leuning van haar stoel en sloeg de armen om haar heen. „Luister, Becky, lieveling, de Daltons hebben ons uitgenodigd vanavond met hen uit te gaan. Dat is juist

wat je nodig hebt. Zeg nu alsjeblieft niet nee. Jack heeft me beloofd voor een goede oppas te zorgen.”

„Oh, Larry, hoe kún je denken aan uitgaan? Uitgaan terwijl ons kleine meisje haar hand niet kan gebruiken. Ik wil nooit meer uitgaan, niet zo lang ik leef. Bovendien haat ik deze plaats. Als wij hier niet gekomen waren had dat vreselijke ongeluk misschien nooit plaats gevonden.” Zij maakte zich los uit zijn armen en ging zonder naar hem te kijken de kamer uit, terwijl hete tranen in haar ogen brandden.

Het leek onmogelijk nu te gaan slapen. Rebecca had toegezien hoe Larry met Linda speelde, haar op zijn rug de kamer door droeg, en, geknield op handen en voeten, haar pony was. Geen ogenblik scheen hij te denken aan de arm, die bewegingloos neerhing. Het deed hem klaarblijkelijk niets, dat zij zich met haar ene hand krampachtig moest vastklemmen om op zijn rug te blijven zitten. Daarna had hij een spelletje met haar tenen gedaan en een verhaal verteld over een paar kleine bedelaartjes, die naar de stad gingen. Over het uitgangetje had hij niet meer gesproken. Nu lag hij rustig te slapen, terwijl zij op haar kussen heen en weer wentelde tot zij neiging voelde te gillen. Het was ontzettend warm. Nu en dan hoorde zij in de verte het gerommel van een naderkomend onweer. Een late mug, die zijn weg in de kamer gevonden had, zoemde rond haar hoofd. Tweemaal stond zij op en ging naar Linda's kamer, doch beide keren sliep het kind rustig. Ten slotte viel zij in een onrustige slaap, waarin zij alleen in een

diepe duisternis liep, zoekend naar Linda, die haar riep, maar zij kon haar niet vinden.

Zij werd plotseling gewekt door een luide donderslag. Haastig kwam zij overeind. Een ogenblik vertoefde zij in een droomwereld, toen daagde de koude werkelijkheid. Het was nog steeds nacht, een nacht, die reeds veel te lang had geduurd. Zou er nimmer een eind aan komen?

Zij trok de gordijnen open en staarde in de duisternis. Een bliksemflits verlichtte een moment een deel van de tuin. In die seconde zag zij een berg gele bloemen, waaruit het gezicht van een pop omhoog stak. Linda's pop! Het kind had haar buiten laten liggen. De regen zou de kop beschadigen. Zij moest de pop halen.

Zij zocht in het donker een mantel en haar sloffen en haastte zich naar beneden.

In de duisternis buiten wachtte zij tot een nieuwe bliksemflits haar de plaats zou tonen, waar de pop lag. Toen deze kwam zag zij de pop bijna aan haar voeten liggen. Zij zag het gezicht met de slaapogen en de rose wangen. Zij zag de goudkleurige bloemen, waarop reeds enige regendroppels glinsterden, zo keurig gerangschikt als hadden twee handen het werk gedaan in plaats van één. Zij tastte tussen de zachte bloemen. Toen was zij een ogenblik stil. Een vreemde gedachte kwam in haar op. Het was verbazingwekkend wat Linda al geleerd had te doen met haar ene hand. Zij was altijd rechts geweest, maar nu, nu zij haar rechterhand niet meer kon gebruiken, had zij even vlug geleerd alles te doen met haar linkerhand. Na-

tuurlijk omdat zij zo jong was. Het was gemakkelijk nieuwe gewoonten te vormen als je drie was. En naar mate zij ouder werd zou zij leren met haar linkerhand vele andere dingen even grondig en goed te doen als met haar rechter. God was genadig toen Hij de mens twee handen gaf. Zij moest blij zijn dat Linda één goede hand had. En toen kwam een andere gedachte als een openbaring. Linda was gelukkig met haar ene hand. Zij danste en zong toen zij haar bloemen plukte en rangschikte. Bestond de mogelijkheid, dat zijzelf dat geluk zou vernietigen door haar voortdurend herinneren en eindeloos getob?

Eindelijk stak zij haar hand uit en nam de pop op. Haar vingers gleden over het gladde gezichtje. Een regendroppeel viel op haar gezicht en zij trok de plooiën van haar mantel dichter om zich heen. Een volgende bliksemflits toonde haar het pad naar de woning van de burens — de Werry's. Mevr. Werry met haar ontevreden gezicht en nimmer aflatende zuchten. Was het mogelijk dat zij op weg was een tweede mevr. Werry te worden? Misschien zou zij eens naar haar burens gaan met enkele halfdode planten en praten over rheumatiek en de prijs van de boter.

De bliksem flitste, gevolgd door een luide slag en toen stroomde de regen neer. Zij stopte de pop tussen de plooiën van haar kleren en liep terug naar het huis, slechts half bewust van de neerstromende regen, die haar door en door nat maakte.

Zonder licht te maken nestelde zij zich op de divan, liet de natte slofjes van haar voeten glijden en

trok ze onder zich, zoals zij placht te doen toen zij nog een klein meisje was. Het was donker en stil, daarom kon zij haar gedachten de vrije loop laten. Buiten wist zij, stroomde de regen neer in de duisternis en ergens werd vrolijk muziek gemaakt, op de tonen waarvan vrolijke paren dansten.

Zouden de Daltons hen nog ooit mee uit vragen? Zij had ze eenmaal ontmoet, toen ze pas hier waren. Zij hadden Larry en haar te eten genodigd. Maar toen had zij heimwee, zij was thuis gekomen met een grenzeloos verlangen terug te zijn bij haar oude vrienden. Toen, nadat Linda haar hand bezeerd had, had zij standvastig geweigerd een invitatie aan te nemen. Zij had het altijd zo kunnen schikken, dat zij niet thuis was als mevr. Dalton haar kwam bezoeken. Larry, die van mensen hield en graag eens uitging, had geprobeerd haar over te halen met hem mee te gaan.

Wanneer zij op haar korte manier weigerde, had hij met Linda gespeeld, wat gelezen in een of ander tijdschrift of werk van kantoor mee naar huis gebracht. Haar opstandigheid was langzamerhand gegroeid, omdat het hem niet scheen te deren, dat Linda haar hand wel nimmer meer zou kunnen gebruiken. En nu, daar buiten in de duisternis, had zij plotseling ontdekt, dat al haar verdriet en zorg Linda niet geholpen hadden. Larry was het, die haar op zijn rug door de kamer liet draven, die met haar lachte en haar gelukkig deed zijn. Een zacht gevoel kroop in haar omhoog en iets van de vrede, die zij gekend had in haar vroeger thuis.

Zij ontwaakte met een stijf gevoel in haar nek. Zij bewoog het hoofd pijnlijk en veegde haar ogen uit. Toen kwam de herinnering. Haar knieën deden pijn en het was als prikten er duizend naalden in haar benen. Voorzichtig strekte zij ze uit op de vloer. De eerste zonnestralen gluurden door het raam. Denkend aan de storm ging zij naar de deur en wierp haar open. Alles was fris en geurig na de regen. Een scherpe bries vertelde, dat de herfst op komst was. Maar wat gaf dat? De wereld had nog genoeg vreugde.

Een licht geluid uit Linda's kamer trok haar aandacht. Op haar tenen liep zij er heen. De deur stond op een kier en voorzichtig duwde zij haar verder open. Plotseling hield zij haar adem in. Larry knielde naast Linda's bedje, maar waarom? Was er iets verkeerd? Een vlugge blik vertelde haar, dat Linda nog steeds rustig sliep. En toen zag zij. Larry's blik had zich gehecht aan de kleine, nutteloze hand met de ineengeslurde vingers. Rebecca keek van dat handje, rustend op het dek, naar Larry's profiel. Tranen glinsterden in zijn ogen, terwijl zijn lippen zich bewogen. Instinctief wist zij, dat zij baden. En zij had nog wel gedacht, dat hem niets deerde!

Een diepe vrede welde in haar op. Een nieuwe kracht, die van geloof en hoop, welke zij enige tijd verloren had, maar door Larry ondanks de duisternis levend was gehouden, ontwaakte in haar ziel. Zij wendde zich af en liep geruisloos naar het venster, vanwaar zij uit kon zien over de herfstige tuin. Op de natte bladeren glinsterden helde-

re regendroppels in de zonneschijn.

„Becky!“ Zij voelde Larry's hand op haar schouder. „Je was vanmorgen al zo vroeg verdwenen. Ik heb je zelfs niet gehoord. Wanneer ben je opgestaan?“

Zij keerde haar gezicht naar hem toe en glimlachte.

„Oh, ik ben opgestaan toen het nog donker was,“ antwoordde zij met een stralende blik. „Kijk

eens, Larry, is het geen heerlijke dag?“

Een vlugge, onderzoekende blik gleed langs haar gezicht, dan verspreidde zich een brede lach over het zijne. „Hmmm,“ hij drukte haar vast in zijn armen. „Misschien mooi genoeg om vanavond uit te gaan? Wat denk je er van?“

„Misschien,“ antwoordde zij en stak haar arm door de zijne.

De Zusters-Hulpvereniging

*

Op 13 Juni jl. werd te Rotterdam Zuid een speciale avond gegeven voor Moeders en Dochters, welk programma werd georganiseerd door de Zusters-Hulpvereniging, zoals dat ieder jaar de gewoonte is. De avond werd bijgewoond door vele leden van deze Vereniging met haar dochters. Aanwezig waren ook de Presidente van de Z.H.V. in Nederland, alsmede zuster Lillian D. Lillywhite, en haar echtgenoot en dochter. Zij heeft in de volgende woorden haar appreciatie over deze avond weergegeven en haar wens en boodschap aan de Zusters van deze Vereniging samengevat:

„Wij hebben bijzonder genoten van de zeer goed georganiseerde avond, die mijn man en dochter en ik in Rotterdam ter ere van de Moeders en Dochters mochten meemaken. Wij waren getroffen

door de bijzonder fijne geest van deze avond en door de mooie woorden en gedachten, die tot uitdrukking kwamen in de toespraken, in het gezang en de voordracht van de verschillende medewerkers. Wij danken allen, die dit programma tot zulk een geslaagd feest hebben gemaakt; de geest van deze avond heeft ons opgebouwd en een waardevolle herinnering meegegeven.

Ik zou hierbij de Zusters van de Z.H.V. willen danken en tevens aanmoedigen dit grote en edele werk van de Vereniging voort te zetten, en haar dochters een voorbeeld te geven en haar bekend te maken met het werk, zoals dit ook op deze mooie avond tot uitdrukking is gekomen. Gij moogt trots zijn op de Z.H.V., die over de gehele wereld gegroeid is tot de grootste

Zr. L. D. Lillywhite met de twee oudste leden der Z.H.V.

vrouwenvereniging op deze aarde.

In 1842 werd de eerste Zusters-Hulpvereniging te Nauvoo georganiseerd, onder de leiding van de profeet Joseph Smith. Emma Smith, zijn vrouw, was de eerste presidente van deze Vereniging, en zij begon met slechts weinige leden. Maar van jaar tot jaar is het aantal leden gegroeid, totdat het, zoals ik reeds zeide, is uitgegroeid tot de grootste vrouwenvereniging in de wereld.

Het doel van de Z.H.V. is tweevoudig:

1. de Priesterschap bij te staan en hulp te bieden aan hen, die in nood verkeren, door de zieken te bezoeken, in de noden van de armen te voorzien en diegenen, die treuren, te vertroosten.
2. kennis op te doen van het

evangelie van Jezus Christus; want in onwetendheid kunnen wij niet zalig worden.

Dit zijn nobele doeleinden en ik hoop daarom, dat wij allen onze voorrechten en de belangrijke plaats, die wij als leden van de Kerk van Jezus Christus innemen, mogen beseffen.

De vrouw draagt het Priesterschap niet, dat is waar, maar zij deelt in gelijke mate in de zegeningen en de gaven, die over het Priesterschap zijn uitgesproken. Paulus zeide: „de man zonder de vrouw is niets in den Heere, noch de vrouw zonder de man”. In de ganse geschiedenis van de wereld zijn er waarschijnlijk geen vrouwen, die ooit dezelfde vrijheid in de uitoefening van haar wil en in haar handelwijze hebben gehad, als de vrouwen van de Kerk van

Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Voor God de Vader is de vrouw gelijk aan de man. Echter heeft de man de plicht en verantwoording om in de familiekring te presideren, en ook in de aangelegenheden van de Kerk. De vrouw zal dan blij zijn om de raad van haar echtgenoot aan te nemen, wanneer die in rechtvaardigheid wordt gegeven. En de man zal het zijn voorrecht achten gewillige gehoorzaamheid te betonen aan diegenen, die boven hem geplaatst zijn in het Priesterschap.

Door de leer van de Kerk van Christus begrijpen wij wie wij zijn, waar wij vandaan komen en wat ons na de dood te wachten staat, want ons is geleerd dat als wij getrouw zijn aan de geboden, ons door Christus gegeven, wij in Zijn tegenwoordigheid zullen mogen terugkeren en aan Zijn heerlijkheid deel hebben.

Wij onderhouden Zijn geboden

als wij deelnemen aan het programma van de Z.H.V., welke door Zijn openbaring, voor de vrouw is tot stand gekomen. Door de vergaderingen regelmatig te bezoeken en met de daar opgedane kennis bijstand te verlenen aan diegenen, die steun van node hebben, en door de plichten in deze Organisatie op ons te nemen, kunnen wij het Priesterschap steunen.

Zusters, laat ons steeds voorwaarts gaan en getrouw blijven aan het verbond, hetwelk wij aan het watergraf hebben gemaakt en nimmer moede worden in goed doen. Want wat wij zaaien, zullen wij ook maaien.

Dat allen getrouw mogen blijven aan het geloof en in staat mogen zijn een rijke oogst binnen te halen, dat bid ik voor U allen, in de naam van Jezus Christus, Amen.

Lillian D. Lillywhite

ZENDING BEËINDIGD.

Op 30 Mei j.l. werden de navolgende personen eervol van hun zending in Nederland ontslagen: H. Jex Tobler; Robert H. de Boer; Ivan M. van Leuven; August W. Jaussi; Albert G. Noorda; Kwenden V. Nelson en Wayne H. Thornock.

H. Jex Tobler arriveerde op 8 December 1947 in ons land. Hij ving zijn zendingsarbeid aan in Haarlem. Vandaar werd hij overgeplaatst en arbeide hij achtereenvolgens in Amersfoort, Antwerpen, Gent, Brugge, wederom Antwerpen, Rotterdam, 's-Gravenhage. De gemeente Brugge werd door hem geleid. In Antwerpen en Rotterdam was hij districts-president. Te 's-Gravenhage was hij werkzaam op het hoofdkantoor der Zending als assistent van de Zendingspresident.

Robert H. de Boer kwam eveneens op 8 December 1947 in Nederland aan. Hij arbeidde te 's-Gravenhage als secretaris der Zending. Vervolgens werd hij overgeplaatst naar Zutphen. Vandaar naar Schiedam, welke gemeente door hem werd gepresideerd. Ook de gemeente Haarlem, waarheen hij later overplaatst werd, stond onder zijn leiding. De laatste maanden van zijn zending vervulde hij wederom de functie van secretaris der Zending.

*

Ivan M. van Leuven mochten wij op 10 November 1947 in Utrecht verwelkomen. Hij arbeidde achtereenvolgens in Utrecht, Amersfoort, Utrecht, Zutphen, Den Helder, welke gemeente door hem werd gepresideerd, en Arnhem, waar hij eveneens het ambt van gemeentepresident vervulde.

*

August W. Jaussi kwam eveneens op 8 December 1947 in ons land aan. Als eerste zendingsveld werd hem Den Helder aangewezen. Vandaar ging hij naar Amsterdam. Vervolgens Delft, Utrecht, Gent, Antwerpen, wederom Antwerpen, ditmaal om de gemeente te leiden, en Hilversum, welke gemeente later eveneens door hem werd gepresideerd.

*

Albert G. Noorda zag ons mooie land eveneens voor de eerste maal op 8 December 1947. Schiedam was de eerste gemeente, waar hij kennis maakte met de Nederlandse heiligen. Van Schiedam werd hij naar Utrecht geroepen en vandaar naar Deventer, waar hij de gemeente met bekwame hand leidde. Ook Hilversum, zijn volgende standplaats, werd door hem geleid. De laatste maanden van zijn zending was hij districtsresident van de districten Arnhem en Amsterdam.

*

Kwenden V. Nelson zette ook op 8 December 1947 voet aan wal in de lage landen. Hem werd Utrecht als eerste standplaats toegewezen. Leiden, Rotterdam, Amsterdam en 's-Gravenhage mochten hem vervolgens onder hun ijverige zendelingen tellen. De gemeenten Almelo en Delft, waar hij de laatste tijd van zijn zending werkzaam was, werden door hem gepresideerd.

*

Wayne H. Thornock arriveerde in Nederland op 27 December 1947. Hij arbeide te Leiden, Nijmegen, 's-Gravenhage, alwaar hij werkzaam was op het hoofdkantoor der Zending, Zutphen en Vlaardingen. De beide laatste gemeenten werden door hem gepresideerd.

*

Wij wensen deze broeders, die allen stuk voor stuk bijzonder hard gewerkt hebben in de Zending en al hun tijd en krachten gaven, een voorspoedige reis en Gods beste zegen op hun verdere levensweg. Moge de Here hen zegenen voor alhetgeen zij in Zijn wijngaard hebben verricht.

AANGEKOMEN.

Op 5 Juni j.l. kwamen vier zendingen in ons land aan om alhier een zending te vervullen. Hun namen en de plaatsen, waar zij hun arbeid hebben aangevangen, zijn: Leonard B. Hogan te Dordrecht en Myrl E. Perry te Schiedam; Herman J. Bender te Deventer en Robert B. Meibos eveneens te Deventer.

OVERGEPLAATST.

Op 16 Mei j.l. werden de navolgende overplaatsingen bekend gemaakt: Merlyn Fowler van Leeuwarden naar Antwerpen, België; Stanley de Jong van Rotterdam N. naar Groningen (als districts-president); Boyd Davis van Hengelo naar Apeldoorn (als districts-president); William S. Horlacher van Utrecht naar Woerden.

Op 18 Mei j.l. werden nogmaals enige overplaatsingen bekend gemaakt: Richard M. Hebertsen van Woerden naar Rotterdam N.; Regnal W. Garff van Groningen naar Hengelo (als gemeentepresident).

Op 7 Juni j.l. werd Harold A. Wood van Deventer overgeplaatst naar Meppel en Verl J. Cox van Utrecht naar Schiedam.

Op 8 Juni j.l. werd Kenneth G. McClellan van Meppel overgeplaatst naar Harlingen en Wilford J. Fellows van Dordrecht naar Utrecht.

Op 15 Juni j.l. werden de navolgende overplaatsingen bekend gemaakt: William L. Daniels van Leeuwarden naar Utrecht; Joseph G. Wood van Harlingen naar Utrecht (als gemeentepresident); Darwin L. Seamons van Rotterdam N. naar Gent, België; Benjamin F. Reed van Gent, België, naar Rotterdam N.; Reed L. Roberts van Groningen naar Enschede; Gerald L. Purser van Utrecht naar Enschede.

VERTROKKEN.

Op 10 Maart j.l. vertrokken uit de gemeente Groningen naar Amerika: Johannes H. F. Luttmer Sr.; Roeltje Luttmer-Stoffers; Frederika, Wilhelmina, Geert en Gerhard Luttmer.

Op 28 April j.l. vertrokken uit de gemeente Hilversum: Jan van Vierbergen en Maria E. van Vierbergen.

Op 3 Mei j.l. vertrokken uit de gemeente Haarlem: Johannes A. Lakerveld en Geraldina Lakerveld.

Op 5 Mei j.l. vertrokken uit de gemeente Amersfoort: Hendrik Nievaard; Alida M. H. Nievaard-Hubert; Johannes E. D., Johannes C. H. en Robert H. Nievaard.

Op dezelfde datum vertrokken uit Amsterdam: Antje Apking-Hut; Jeanne A. F. Apking en Jan Apking.

Op 9 Mei j.l. vertrok uit de gemeente Alkmaar: Johannes W. Hendrikse.

Op dezelfde datum vertrokken uit de gemeente Rotterdam N.: Cornelis Th. Rossaert; Anna Rossaert-Bornkamp en Catharina E. A. Rossaert.

Eveneens op dezelfde datum vertrokken uit de gemeente Den Helder: Christianus W. H. Entjes; Trijntje Entjes-Heinstman; Maria C. en Jacob Entjes; Klasina Kwast-Vroom.

Uit de gemeente Amsterdam Z. vertrokken op dezelfde datum: Johannes H. Gieben; Wilhelmina H. Gieben-Astroth; Antonius H. en Jeanette W. H. Gieben; Carla A. M. Koning; Minke Scheer-Schot; Arnoldus M. Scheer.

Op 16 Mei j.l. vertrokken uit de gemeente Delft: Anna M. Slierendregt en Aalderika Slierendregt.

Op dezelfde datum vertrok uit de gemeente Rotterdam N.: Leendert Blok.

Uit Utrecht vertrokken op dezelfde datum: Hendrik Blankenstein; Jacoba A. Blankenstein-v. d. Meer; Hendrik, Johannes B. en Willy Blankenstein.

Op 19 Mei j.l. vertrokken uit de gemeente 's-Gravenhage: Martinus C. Saris; Pieter-nella Saris-Bakker en Maria H. J. Saris.

Op 30 Mei j.l. vertrok uit Nijmegen: Petronella Diender.

Op dezelfde datum vertrokken uit de gemeente ~~Haarlem~~ ^{Rotterdam}: Adrianus de Voogd; Elisabeth de Voogd-v. Hattum; Johanna A. en Charles H. de Voogd.

Op eveneens dezelfde datum vertrokken uit de gemeente Apeldoorn: Leonardus M. v. d. Looverbosch en Alida v. d. Looverbosch-Knollema.

Op 2 Juni j.l. vertrokken uit de gemeente 's-Gravenhage: Maria P. v. Zelm-Valk; Abraham P. v. Zelm; Wilhelmina en Marion A. v. Zelm.

Op dezelfde datum vertrokken uit de gemeente Haarlem: Theodorus Chr. Allebes; Judith M. Allebes-Verstegen; Hendrica G. L. Schiltman-Wilkes; Melis A. Plaizier; Sientje Plaizier-Bodemeyer; Pieter, Leendert, Cornelis A. en Jacques B. Plaizier.

Op onbekende datum vertrok in de maand April uit de gemeente Arnhem: Aaltje v. d. Berg-de Vries.

Op eveneens onbekende datum vertrok uit de gemeente 's-Gravenhage: Dirk Anjewierden.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

DOOPDIENSTEN.

Op 21 Maart j.l. werd te Amsterdam uit de gemeente den Helder gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Johan P. Stein.

Op 13 April j.l. werden te Groningen gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Filippus Haverkamp; Grietje Haverkamp-Streuper; Doedriena R. Hofman-Wringer; Hilbrand Hofman; Ruurd Hoekstra; Aaltiena Hoekstra-Wringer; Juriaan Wringer.

Op 16 April j.l. werden uit de gemeente Hilversum te Utrecht gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Anthonie v. d. Rijst en Woutrina v. d. Rijst-Kooymans.

Op 23 April j.l. werden te Leeuwarden gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Grietje T. A. Visser; Elizabeth v. d. Velde-Reiker en Ortilia K. v. d. Velde.

Op 25 April j.l. werden te Amsterdam gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Adriana Runia-Sunjewel uit de gemeente Alkmaar; Christianus W. H. Entjes uit de gemeente den Helder.

Op 30 April j.l. werden te Apeldoorn gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Willem J. H. Scholte; Maria A. Scholte-v. Reekum; Gerard en Dirkje C. Scholte; Harmanus Lijter uit de gemeente Zutphen; Johan H. Kunst en Aafje Kunst uit de gemeente Almelo; Hannie Meister uit de gemeente Deventer.

Op 13 Mei j.l. werden te Rotterdam N. gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Jantina A. Tieman-Zizov; Franciscus J. R. Tieman en Julia J. van Dalen.

Op 23 Mei j.l. werden te Amsterdam gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Francisca J. Gobel uit Zaandam; Carolus C. Maarschalkerveerd; Maria E. Maarschalkerveerd-Sleurink; Geert C. D., Johannes F. en Jacobus C. Maarschalkerveerd; Annie Wiegand; Margaretha A. Overdiek; Catharina M. Slinger; Cornelis H. Mulder; Cornelia H. H. Mulder-Beekman; Paulina C. Mulder-de Bruyn en Paul F. Mulder uit Amsterdam.

INGEZEGEND.

Op 7 April j.l. werd te Utrecht ingezegend: Willy Blankenstein, zoon van Hendrik Blankenstein en Jacoba A. v. d. Meer.

Op 30 April j.l. werd te 's-Gravenhage ingezegend: Maria Hendrica Johanna Saris, dochter van Martinus Saris en Pieterella Bakker.

Op 7 Mei j.l. werden te Maassluis ingezegend: Hendrik Arie Bastiaan Jan Veldhoen en Irene Veldhoen, zoon en dochter van Berend J. Veldhoen en Johanna M. Prang; Joanna, Aleida en Wilhelmus Johannes Marie Scholte, dochters en zoon van Wilhelmus J. M. Scholte en Aleida Visser.

Op dezelfde datum werd te Soerabaja ingezegend: Ingrid Schuitema, dochter van Jan H. Schuitema en Agatha I. Buys.

Op 4 Juni j.l. werd te Rotterdam Z. ingezegend: Edward Schippers, zoon van Jan Schippers en Gerda Wempe.

GEORDEND.

Op 9 April j.l. werd Laurens Beuk te Hilversum tot Diaken geordend.

Op 30 April j.l. werden te Amsterdam de navolgende personen geordend: Jacobus J. Looyen en Annes J. van Marion tot Priester; Johannes J. Looyen, Jan v. d. Plas en Antonius Verbeek tot Diaken.

Op 7 Mei j.l. werd te Delft Gerrit v. d. Toolen tot Priester en Willem A. Sliendregt tot Diaken geordend.

Op 28 Mei j.l. werd te Leeuwarden Simon de Vries tot Diaken geordend.

OVERLEDEN.

Op 18 Mei j.l. overleed te Gent, België, Josephine Delestraede. Op verzoek van haar echtgenoot werd de begrafenis geleid door de aldaar geplaatste zendelingen.

SPECIALE GEBEURTENISSEN.

De Delftse O.O.V. heeft op 11 Mei j.l. haar seizoen gesloten met een gezellige feestavond, die veel belangstelling trok. Met veel enthousiasme gaat deze afdeling van onze grote jeugdvereniging het zomerseizoen in.

Ook uit Groningen ontvingen wij weer bericht. Op 28 April j.l. gaf deze gemeente een muziekuivoering, welke er alleszins mocht zijn. Medewerking verleenden het Groningse zangkoor, terwijl de broeders-zendelingen zich eveneens goed weerden.

Op 8 Mei j.l. hield de Z.H.V. aldaar een bazar. Er werden prachtige handwerken verkocht, die veel aftrek vonden. De diverse gemakkelikheden en versnaperingen vielen zeer in de smaak.

Als laatste bericht uit deze gemeente melden wij, dat in Groningen een gymnastiekclub voor de dames is opgericht. De zusters oefenen regelmatig en hebben reeds goede vorderingen op dit gebied gemaakt.

Lit Rotterdam Z. ontvingen wij een uitgebreid verslag, dat wij hier laten volgen: Op 20 Mei j.l. heeft het Jeugdwerk der gemeente de leden een prettige programma-avond aangeboden, die zeer geslaagd mag heten.

Na een hartelijk welkomstwoord van de presidente, zr. J. v. Soolen, werd aan het programma begonnen. Dit bestond uit schetsjes, zang en declamatie. Bijzonder in de smaak viel een samenspraak op rijm tussen de „oude” en de „nieuwe” tijd, die verpersoonlijkt werden door een oude grootmoeder en een zeer moderne jongedame, gekleed naar de Parijse mode. Bij de aanwezige kinderen (waarbij vooral ook de volwassenen niet vergeten mogen worden!) sloeg vooral de laatste schets in. In de pauze werden versnaperingen te koop aangeboden, want het Jeugdwerk zal deze zomer met de kinderen enige tijd naar een zomerkamp gaan en dit kost natuurlijk veel geld.

Een woord van bijzondere waardering dient uitgesproken te worden voor de programma's. Deze waren keurig uitgevoerd in de vorm van een kinderkopje en versierd met een kleurig plaatje.

Hulde aan het Jeugdwerkbestuur, dat het vele werk, dat deze avond ongetwijfeld met zich heeft gebracht, zo vanzelfsprekend en vol liefde voor het werk heeft verricht.

De O.O.V.'s van Noord en Zuid kunnen met voldoening terugzien op de contact-avond, gehouden tot besluit van het winterseizoen van deze Vereniging. Op 26 Mei j.l. kwamen de leden van beide verenigingen bijeen in het Feestgebouw Spes aan de Dordtsestraatweg.

De talrijke bezoekers werd een tot in de puntjes verzorgd cabaretprogramma aangeboden. Tussen de verschillende nummers werd onder leiding van br. v. Soolen gedanst op de vrolijke tonen van het dansorkest „The Dutch Travellers”.

De Bijenkorfmeisjes van Rotterdam Z. openden het programma met twee aardige Hawaiïanliedjes, waarna een polonaise onder de bekwame leiding van br. v. Soolen volgde. Hierdoor werd de stemming, welke van het begin af goed was, werkelijk tot het hoogste peil opgevoerd. Na de pauze brachten zr. J. v. d. Berg en br. L. den Exter, begeleid door zr. E. Schippers, een der beste nummers van die avond. Dat hun „songs” insloegen bij het publiek, bleek wel uit het spontane applaus, dat na afloop opklonk. Ook het volgende zangnummer had bijzonder succes. Het refrein werd door de gehele zaal meegezongen. Op even prettige wijze werd de rest van het programma afgewerkt, waarna men nog tot twaalf uur gezellig danste onder goede en bekwame leiding. Toen behoorde ook deze „contactavond”, die zeker een woord van waardering verdient, weer tot het verleden.

In allen, die aanwezig waren, was evenwel de wens, dat een dergelijke avond spoedig, maar dan ook heel spoedig herhaald diende te worden! Wij wensen de O.O.V. van deze beide gemeenten, evenals die in de gehele Zending, alle mogelijke succes toe.

Op 10 Mei j.l. organiseerde de O.O.V. te Utrecht een gezellige avond voor haar leden. Een aardig programma werd afgewerkt en de aanwezigen genoten van de soep, belegde broodjes, enz.

Op 18 Mei j.l., dus op Hemelvaartsdag, had de Zondagsschool een uitstapje naar „De Pan” in Zeist beraamd. Aangezien het weer op die dag bijzonder slecht was, werd van dit plan afgezien en onthaalde men de leden van de Zondagsschool in de zaal. Er werden spelletjes gedaan, spannende verhalen verteld, enz., zodat de kinderen er geen spijt van hadden, dat het uitstapje geen doorgang kon vinden.

VERGADERPLAATSSEN IN DE NEDERLANDSE ZENDING

Gemeente	Adres vergaderzaal	Vergaderingen	
ALKMAAR	Houttil 5	Zondagsschool	10.30 uur v.m.
		Avonddienst	5.30 uur n.m.
ALMELO	Adastraat 44	Zondagsschool	10 uur v.m.
		Avonddienst	5 uur n.m.
AMERSFOORT	Langestraat 113	Avonddienst	5 uur n.m.
AMSTERDAM	Weteringschans 101	Zondagsschool	10.30 uur v.m.
		Avonddienst	5 uur n.m.
AMSTERDAM-N.	Zonnehuis, Tuindorp Oostzaan	Zondagsschool	10.30 uur v.m.
		Avonddienst	5 uur n.m.
ANTWERPEN	Frankrijklei 8	Zondagsschool	10.30 uur v.m.
		Avonddienst	5 uur n.m.
APELDOORN	Regentesselaan 15	Zondagsschool	10.30 uur v.m.
		Avonddienst	4.30 uur n.m.
ARNHEM	Hertogstraat 27	Zondagsschool	10.30 uur v.m.
		Avonddienst	5 uur n.m.
DELFT	„Ons Huis”, Oude Delft 201	Zondagsschool	10.30 uur v.m.
		Avonddienst	5 uur n.m.
DEVENTER	Rijkmanstraat 2	Zondagsschool	10.30 uur v.m.
		Avonddienst	7.30 uur n.m.
DORDRECHT	Museumstraat 23	Zondagsschool	10.30 uur v.m.
		Avonddienst	5 uur n.m.

VERGADERPLAATSEN

IN DE NEDERLANDSE ZENDING

(Vervolg).

EINDHOVEN	Nutsschool, Rijgerlaan Villapark	Zondagsschool Avonddienst	10.30 uur v.m. 5 uur n.m.
EMMEN	Dennenlaan 6	Zondagsschool Avonddienst	10 uur v.m. 7 uur n.m.
GOUDA	Spieringstraat 49	Zondagsschool Avonddienst	10.30 uur v.m. 4 uur n.m.
GENT	Drabstraat 24	Zondagsschool Avonddienst	10.30 uur v.m. 5 uur n.m.
GRONINGEN	Poelestraat 54	Zondagsschool Avonddienst	10.30 uur v.m. 5 uur n.m.
's-GRAVENHAGE	Loosduinsekade 11	Zondagsschool Avonddienst	10.30 uur v.m. 5 uur n.m.
HAARLEM	Cornelissteeg 9	Zondagsschool Avonddienst	10.30 uur v.m. 5 uur n.m.
HARLINGEN	Vijverstraat 8	Zondagsschool Avonddienst	10.30 uur v.m. 5 uur n.m.
DEN HELDER	Weststraat 59	Zondagsschool Avonddienst	10.30 uur v.m. 5 uur n.m.
HENGELO	Hotel Deters, Beursstraat	Zondagsschool	10 uur v.m.
HILVERSUM	Violenstraat 76	Zondagsschool Avonddienst	10.30 uur v.m. 5 uur n.m.
LEEWARDEN	Achter de Hoven 2c	Zondagsschool Avonddienst	10.30 uur v.m. 5 uur n.m.
LEIDEN	Hoogewoerd 87	Zondagsschool Avonddienst	10.30 uur v.m. 4 uur n.m.
MAASSLUIS	Ankerstraat 24	Zondagsschool Avonddienst	10.30 uur v.m. 5 uur n.m.
MIDDELBURG	Lange Giststraat 13	Avonddienst	6 uur n.m.
NIJMEGEN	Anna Bijnslaan 1	Avonddienst	5 uur n.m.
ROTTERDAM-N.	Doofstommen Instituut, Ammamstraat	Zondagsschool Avonddienst	10.30 uur n.m. 5 uur n.m.
ROTTERDAM-Z.	Bas Jungeriusstraat 121	Zondagsschool Avonddienst	10.30 uur v.m. 5 uur n.m.
SCHIEDAM	Lange Haven 59	Zondagsschool Avonddienst	10.30 uur v.m. 5 uur n.m.
UTRECHT	Wittevrouwensingel 92	Zondagsschool Avonddienst	10.30 uur v.m. 5 uur n.m.
VLAARDINGEN	Oosthavenkade 15	Zondagsschool Avonddienst	10.30 uur v.m. 5 uur n.m.
WOERDEN	Hotel „De Dubbele Sleutel“ Voorstraat 2	Avonddienst	5 uur n.m.
ZEIST	Slotlaan 67	Zondagsschool Avonddienst	10.30 uur v.m. 5 uur n.m.
ZUTPHEN	Burg. Dijkmeesterweg 41	Zondagsschool Avonddienst	10.30 uur v.m. 5 uur n.m.
ZWOLLE	Bloemendaalstraat 11	Zondagsschool Avonddienst	10.30 uur v.m. 4 uur n.m.